

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.211 van 27 september 2001
in de zaak A. 94.555/VII-22.394**

In zake : Elmas ACHIMOVA,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Elmas ACHIMOVA, van Bulgaarse nationaliteit, op 14 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BENOIT, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België voor de tweede keer binnen op 30 oktober 1999 en verklaarde zich op 5 november 1999 vluchteling.

1.2. Op 8 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 18 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Turkse taal machtig is.

Betrokkene, Bulgaars staatsburger van Turkse origine, diende samen met haar echtgenoot Osmanov Tahir Aliev (O.V.4.488.291) een eerste asielaanvraag in op 4 december 1995 waarin de Commissaris-generaal op 31 december 1997 voor beiden besloot tot de weigering van de erkenning van (in) de hoedanigheid van vluchteling. Betrokkene diende daarop een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie die op haar beurt op 26 mei 1998 de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde. Betrokkene zou vervolgens op 17 september 1998 teruggekeerd zijn naar Bulgarije na een telefoontje van één van haar dochters. Op 28 oktober 1999 zou ze voor de tweede

maal haar land alleen verlaten hebben en op 5 november 1999 vroeg betrokkene voor de tweede maal het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten.

Volgens de verklaringen van betrokkene voor het Commissariaat-generaal van 18 april 2000 zou ze in haar land vervolgd worden vanwege haar religie. Haar man zou zich bezighouden met het besnijden van Turkse jongens. Na haar terugkeer naar Bulgarije, in september 1998, zou betrokkene tot de vaststelling gekomen zijn dat haar huis tijdens haar afwezigheid in brand gestoken was. Deze brand zou volgens haar aangestoken zijn door de Bulgaarse politie om haar zo terug te lokken naar haar land. Ze zou van deze brand attesten gevraagd hebben aan de bevoegde diensten, maar die niet verkregen hebben. Op 20 oktober 1999 zouden zij en haar man zijn uitgenodigd bij een vriend die zijn zoontje net had laten besnijden. Ze zouden door de politie gevolgd geweest zijn en bij die vriend zijn opgepakt. Zij en haar man zouden dan naar het politiecommissariaat van Svichtov overgebracht zijn waar ze beschuldigd werden van de besnijdenis. Ze zou vier tot vijf uur ondervraagd en geslagen zijn door de politie vooraleer te worden vrijgelaten. Haar man zou echter zijn vastgehouden door de politie. Hij zou haar gezegd hebben dat ze naar België moest vluchten en dat hij haar zou nareizen. Betrokkene zou daarop beslist hebben Bulgarije te verlaten richting België. Haar echtgenoot zou zich na zijn vrijlating bij betrokkene in België vervoegd hebben.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op haar motieven ingeroepen ter ondersteuning van haar eerste asielaanvraag. In het kader van deze motieven werd door de Commissaris-generaal op 31 december 1997 aan betrokkene het statuut van vluchteling geweigerd op basis van ongeloofwaardige verklaringen. De Vaste Beroepscommissie bevestigde deze beslissing op 26 mei 1998. Deze motieven kunnen dan ook niet meer in aanmerking worden genomen bij de tweede asielaanvraag.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo blijkt besnijdenis in Bulgarije geen strafbaar feit te zijn en dient het niet op illegale wijze te gebeuren. De besnijdenis van mannen wordt gereguleerd door het statuut van de Religieuze Cultus der Bulgaarse Moslims en werd goedgekeurd door de Ministerraad in november 1997 (Fax Belgische Ambassade in Bulgarije, dd. 10 mei 2000).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde geen Turks te mogen spreken in Bulgarije. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de Bulgaarse overheid vrijwillige Turkse taallessen subsidieert in gebieden waar veel Turkstaligen wonen en dat er radio-programma's in het Turks bestaan (US Department of State, 1999 Country Reports on Human Right Practices: Bulgaria dd. 25 februari 2000, p. 12 en 22). Deze informatie tast de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Als laatste dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde in haar interview in dringend beroep dat haar echtgenoot Osmanov Tahir Aliev (O.V.4.488.291) reeds enkele weken opnieuw in België was en een tweede asielaanvraag had ingediend bij de Belgische autoriteiten. Bij navraag bleek echter dat zijn tweede asielaanvraag nergens geregistreerd staat en zodoende onbestaande is. Bijgevolg kan men besluiten dat hij geen nood voelt om de bescherming in te roepen van de Belgische autoriteiten waardoor de waarachtigheid van betrokkene's verklaringen, als zou haar echtgenoot ten onrechte zijn aangehouden, nog verder worden ondermijnd en de ernst van haar ingeroepen vrees totaal in twijfel wordt getrokken. Ook de ernst van de vrees van betrokkene's dochter, Mehmedova Chazie (O.V.4.522.907), dient in twijfel te worden getrokken aangezien deze niet binnen de wettelijke termijn van drie werkdagen beroep aantekende tegen de negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag van 12 oktober 1999.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van betrokkene dan ook geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (Bulgaars intern paspoort, drie foto's afgebrande woning, huurcontract) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1.. Overwegende dat de verzoekende partij in haar enig middel het volgende stelt :

"Schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk is.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder geen rekening hield met verzoeksters Turkse origine en zich onvoldoende informeerde alvorens een bevestigende beslissing te nemen.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wanneer zij geen rekening houdt met de weinig rooskleurige situatie van de etnische Turken in gans Bulgarije.

'Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen.'

Dat verzoekster door de Bulgaarse politie van Svichtov geïnterviewd en vervolgd wordt. Dat zij door de Bulgaarse politie ingevolge de religieuze activiteiten van haar echtgenoot gearresteerd en mishandeld werd.

Dat verzoekster in geen geval de bescherming kan invoeren van de Bulgaarse autoriteiten.

Dat verzoekster verwijst naar het rapport van het U.S. Department of State 'Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1999' dd. 25.02.2000, aangaande de mensenrechten in Bulgarije anno 1999. Daaruit blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten nalaten misdaden tegen minderheden te vervolgen (cfr. (cfr. http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/Bulgaria.htm 'denial fair public trial')

Dat verzoekster eveneens verwijst naar een arrest dd. 18.05.2000 (Velikova v. Bulgarije) gewezen door het Europees Hof voor de Mensenrechten te Straatsburg. In dit arrest worden de Bulgaarse autoriteiten ondermeer verantwoordelijk gesteld voor de dood van een Roma tijdens zijn opsluiting door de politie en voor het gebrek aan een grondig onderzoek aangaande de precieze verantwoordelijk(hed)en en omstandigheden van zijn dood (cf. <http://www.echr.com>).

Dat uit voormelde rapport en arrest blijkt dat verzoekster wegens haar origine nergens in haar land de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten kan inroepen tegen het onrechtmatig optreden van de politie van Svichtov.

Dat, gezien de toestand van de etnische Turken in Bulgarije, verzoeksters vrees voor vervolging in geen geval bedrieglijk is.

Dat verweerder naliet verzoeksters vrees voor vervolging in haar land grondig te onderzoeken en te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R.,1993/2, 67-68.";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid is genomen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij zich in het verzoekschrift beperkt tot een aantal loutere affirmaties van de vermeende weinig rooskleurige toestand van de etnische Turken in Bulgarije; dat ten onrechte, zoals blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich onvoldoende informeerde alvorens zijn beslissing te nemen; dat de verzoekende partij ter staving van deze stelling verwijst naar precies dezelfde informatie als degene waaruit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen citeert (m.n. US Department of State, 1999 Country Reports on Human Right Practices : Bulgaria, dd. 25 februari 2000); dat niet kan worden ingezien wat de relevantie is in de context van de voorliggende zaak van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de dood van een Roma-zigeuner in Bulgarije; dat hiermee geenszins wordt hard gemaakt dat de verzoekende partij “wegens haar origine nergens in haar land de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten kan inroepen tegen het onrechtmatig optreden van de politie van Svichtov”; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing; dat het middel aldus niet voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling dit beginsel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij, in haar opsomming van geschonden geachte wetsbepalingen, verder de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag niet dienstig kan inroepen; dat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt; dat genoemd artikel 52 de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel eveneens niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

2.5. Overwegende dat verder in de opsomming van geschonden geachte wetsbepalingen, wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat evenwel de genoemde wetsbepalingen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze bij haar verzoekschrift betreft; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het invoeren van een mogelijke schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

2.6. Overwegende dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar middel eveneens de materiële motiveringsplicht viseert; dat zij er evenwel niet in slaagt - en in wezen daartoe zelfs geen poging onderneemt om - aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn; dat zij zich beperkt tot de mededeling dat de vrees voor vervolging

van de verzoekende partij in geen geval bedrieglijk is; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de beslissende overheid, mits deze die feiten niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelt en beoordeelt; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van het dossier; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat dit het geval zou zijn; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig september tweeduizend en één, door

de HH.

E. BREWAEYS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

L. JOLIE,

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.